

Arrest

nr. 313 693 van 30 september 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 mei 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 1 juli 2024 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 7 augustus 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 22 december 2022 een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische echtgenote. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 20 juni 2023 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die de beslissing vernietigt bij arrest nr. 297 396 van 21 november 2023.

De gemachtigde neemt op 24 mei 2024 een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.12.2022 werd ingediend door:

*Naam: A. (...) Voorna(a)m(en): F. (...) Nationaliteit: Marokko Geboortedatum: (...) 1985
Geboorteplaats: (...) Identificatienummer in het Rijksregister: (...) Verblijvende te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende een aanvraag gezinshereniging in als echtgenoot van S. (...) N. (...) ((...)) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Betreffende deze aanvraag werd eerder een beslissing genomen op 20.06.2023. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigde echter deze beslissing in beroep bij arrest 297.396 dd. 21.11.2023, waardoor heden een nieuwe beslissing dient genomen te worden.

Er dient, naast de voorwaarden conform art. 40ter, ook aan nog andere voorwaarden voldaan te worden: enerzijds mag er op betrokkenes naam geen inreisverbod gelden, anderzijds mag er geen sprake zijn van een afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon ten op zichte van de aanvrager in die zin dat het een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen.

Uit nazicht van het dossier blijkt betrokkene het voorwerp uit te maken van een inreisverbod (bijlage 13sexies dd. 15.12.2022) genomen door de Belgische autoriteiten voor een termijn van drie jaar om redenen van openbare orde waarvan hij op 15.12.2022 kennis heeft genomen zoals blijkt uit het administratief dossier. Het inreisverbod ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verwijderen (bijlage 13 dd. 15.12.2022), hem eveneens betekend op 15.12.2022. Tegen het inreisverbod (bijlage 13sexies) en het bevel om bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) tekende betrokkene dd. 16.01.2023 beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder: RvV). Bij arrest nr. 286 651 van 27 maart 2023, respectievelijk arrest nr. 286 650 van 27 maart 2023 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze vordering tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring verworpen. Prompt na het nemen van de bijlage 13 en bijlage 13sexies, dd. 22.12.2022 bood betrokkene zich aan bij de stad Antwerpen en diende een aanvraag van de verblijfskaart voor een familielid van een burger van de Unie in middels bijlage 19ter, het voorwerp van huidige beslissing. Op 22.12.2022 werd meneer opnieuw ingeschreven te Antwerpen. Hij werd in het bezit gesteld van een AI, geldig tot 22.06.2023. Op 27.02.2023 werd hij opgesloten in de gevangenis van Antwerpen voor drugsfeiten en valsheid in geschriften. Op 05.03.2023 werd hij onder elektronisch toezicht geplaatst.

Uit bovenstaande feiten blijkt dat betrokkene het inreisverbod geenszins heeft nageleefd en gerespecteerd. In deze dient opgemerkt te worden dat de termijn van een inreisverbod pas begint te lopen vanaf de datum waarop betrokkene effectief het grondgebied van België/Schengen heeft verlaten (arrest Ouhrami Hof van Justitie – C225/16 van 26.07.2017). Er is geen enkel spoor dat betrokkene het grondgebied heeft verlaten. Hieruit volgt dat het inreisverbod aldus heden nog steeds van kracht is. Er blijkt nergens uit het dossier dat voormeld inreisverbod zou zijn ingetrokken door het bestuur of dat betrokkene de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 of in overeenstemming met art. 44decies van diezelfde wet.

Betrokkene was reeds getrouwd met genaamde S. (...) N. (...) op het moment van het nemen van het inreisverbod. In zijn verzoekschrift motiveert de betrokkene dat het inreisverbod strijdig is met artikel 74/11 juncto artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en dat voorbij is gegaan aan zijn huwelijk en een beschermenswaardig gezinsleven. Echter, arrest nr. 286 651 van 27 maart 2023 stelt dat er van een inmening in betrokkenes gezinsleven geen sprake kan zijn, het gaat immers over een situatie van eerste binnenkomst, aangezien betrokkene nooit werd toegelaten of gemachtigd tot verblijf. Het arrest volgt verder de Dienst Vreemdelingenzaken dat er geen aanleiding kan zijn tot een gerechtvaardigde verwachting op een toelating tot verblijf of bescherming tegen verwijdering op grond van artikel 8 van het EVRM, aangezien betrokkene zijn gezinsleven in België opbouwde, wetende dat zijn verblijfssituatie vanaf het begin precair was en dat zijn verblijfssituatie zo was dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. Ook het EHRM toont zich streng ten aanzien van vreemdelingen die tijdens een onregelmatig en precair verblijf een gezinsleven hebben opgebouwd, aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was.

Betrokkenes relatie met mevrouw S. (...) is geen grond gebleken om het inreisverbod teniet te doen. Uit voornoemd arrest volgt dat de betrokkene het inreisverbod dient na te leven, zijn huwelijk met mevrouw S.

(...) doet hier geen afbreuk aan. Hieruit volgt dat hij middels huidige aanvraag gezinshereniging ook geen verblijfsrecht kan ontlenen in de hoedanigheid van zijn huwelijk met mevrouw S. (...). Dat zou immers helemaal voorbij gaan aan en in strijd zijn met de zeer recente beslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 15.12.2022 (Bijlage 13sexies). Immers, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn echtgenote bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend, wat hier niet het geval is. Een huwelijk geeft de betrokkene niet automatisch recht op een verblijf, het loutere bestaan van een gezinsband tussen hem en zijn echtgenote kan niet volstaan als rechtvaardiging om aan betrokkene een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Dergelijke afhankelijkheidsrelatie kan in casu niet blijken. Uit de stukken blijkt dat mevrouw S. (...) zelfstandig in haar levensonderhoud kan voorzien. Uit niets kan blijken dat betrokkene niet zou kunnen gescheiden worden van zijn echtgenote. Het is redelijk te stellen dat de referentiepersoon als Belgische van Marokkaanse origine die reeds van 2006 in België is een voldoende stabiel netwerk en omgeving in België heeft, alsook een voldoende stabiele financiële situatie om voor zichzelf te kunnen zorgen. Betrokkene en zijn vrouw zijn allebei volwassen personen, niets wijst er op dat één van hen beiden niet over de nodige (mentale en fysieke) capaciteiten zou beschikken om zelfstandig te leven in afwachting van de afloop van betrokkenes inreisverbod.

De verplichting om het Belgisch grondgebied te verlaten brengt voorts enkel een tijdelijke scheiding met zich mee tussen betrokkene en zijn echtgenote en heeft niet tot gevolg dat het hem definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met haar te ontwikkelen. De verplichting heeft slechts als gevolg dat betrokkene voor een bepaalde tijd het Belgisch grondgebied dient te verlaten. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkenen in staat stellen om in tussentijd, nauw contact te onderhouden met elkaar. Bovendien kan zijn vrouw België vrijelijk in- en uitreizen, zodat het contact ook middels bezoeken aan hem verdergezet kan worden. In het hogervermeld arrest merkt de RvV in die zin op: "Het feit dat verzoeker zijn vrouw niet gedwongen kan worden het Belgisch grondgebied te verlaten, houdt niet in dat zij daar niet vrijwillig voor kan kiezen teneinde de gezinscel te behouden".

Op grond van het bovenstaande en na analyse van het dossier kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de ganse Schengenzone te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, betrokkenes echtgenote ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.

Het bestaan van dit inreisverbod, hetwelke nog steeds van kracht is, rechtvaardigt dat de aanvraag als familielid van een Belgische, overeenkomstig art. 40ter, niet ten gronde wordt behandeld. De aanvraag is door het bestaan van dit inreisverbod eigenlijk onontvankelijk. Betrokkene wordt verzocht eerst gevolg te geven aan het inreisverbod en het bijhorende bevel opdat hij nadien zijn recht op gezinshereniging zou kunnen laten gelden. Het heeft geen zin een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging te doen, zo lang het inreisverbod van kracht is.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

Het behandelen van onderhavige aanvraag gezinshereniging heft het inreisverbod waarvan sprake geenszins op. Betrokkene meende een element te hebben dat het inreisverbod kon opheffen, nl. een gezinsband met referentiepersoon. Echter, gezien betrokkene het verblijfsrecht op basis van zijn aanvraag tot gezinshereniging niet kan worden toegekend, kan hij niet beschouwd worden als houder van het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie en blijft het inreisverbod wel degelijk in voege. Betrokkene dient bijgevolg gevolg te geven aan het inreisverbod, aan hem betekend op betekend op 15.12.2022. Het heeft geen zin een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in te dienen, zo lang het inreisverbod van kracht is."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure

voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40, 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 52 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van artikel 11, lid 2 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Ter adstruering van zijn eerste middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(n)en kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing – in casu de bestreden beslissing d.d. 24.05.2024) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Met betrekking tot de uiteenzetting inzake het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst verzoeker naar zijn uiteenzetting in het eerste middel van huidig verzoekschrift.

De materiële motiveringsplicht houdt grosso modo in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en met andere woorden gecontroleerd kunnen worden aan de hand van (overtuigings)stukken uit het (administratief) dossier.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt de regels inzake een aanvraag gezinshereniging en artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"[...] Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van [1 zes maanden]1 te rekenen vanaf de aanvraag. [...]"

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerakend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing van 24 mei 2024 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.).

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante (ACTUELE) gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij stelt het volgende vast:

- dat verzoeker een actief inreisverbod van 3 jaren heeft en nog geen opheffing daarvan heeft gevraagd;
- dat aan twee "ontvankelijkheidsvoorwaarden" dient voldaan te worden alvorens men een aanvraag op basis van artikel 40ter Vreemdelingenwet van 15/12/1980 kan indienen en aldus verwerende partij een dergelijke aanvraag "in overweging" kan nemen, met andere woorden wordt de aanvraag van verzoeker als "onontvankelijk" beschouwd;

Ten eerste heeft verzoeker zijn eerste aanvraag gezinshereniging middels een bijlage 19ter ingediend op 22/12/2022 om herenigd te worden met zijn Belgische echtgenote met wie hij samenwoont. In dit kader werd toepassing gemaakt van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. In het uitvoeringsbesluit (lees: Vreemdelingenbesluit) staat duidelijk de te volgen procedure. Verwerende partij dient – bij een gebeurlijke weigering – een bijlage 20 af te leveren al dan niet met een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is in casu effectief het geval.

In huidig dossier werd door verwerende partij een "administratieve beslissing" genomen waarbij de aanvraag van verzoeker eigenlijk "niet in overweging" (lees: onontvankelijk werd verklaard) wordt genomen. Van een administratieve overheid mag verwacht worden dat zij de wettelijke bepalingen volgen en minstens conform artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit / artikel 40ter van de Vreemdelingenwet een beslissing te nemen en dit in overeenstemming met de geldende rechtspraak.

Overigens wordt ter ondersteuning van de genomen "administratieve beslissing" (lees: bestreden beslissing) gesteld dat er een actief inreisverbod zou zijn van 3 jaren. Het klopt inderdaad dat ten aanzien van verzoeker door verwerende partij een inreisverbod werd genomen. Het klopt echter niet dat het inreisverbod reeds in werking was getreden op het moment dat verzoeker een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend.

Immers, uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van 26/07/2017 (zaak C-225/16) blijkt kort samengevat het volgende:

In zijn arrest Ouhrami van 26 juli 2017 verduidelijkt het Hof van Justitie (HvJ) op vraag van de Hoge Raad der Nederlanden hoe artikel 11, lid 2 Terugkeerrichtlijn geïnterpreteerd moet worden. Het HvJ verduidelijkt dat een inreisverbod pas ingaat op het ogenblik dat de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk verlaten heeft.

Verder verduidelijkt het HvJ de voorwaarden waaraan een nationale strafbaarstelling van een inbreuk op een inreisverbod moet voldoen om in overeenstemming te zijn met de Terugkeerrichtlijn.

Feiten en procedurele voorgaanden

De Nederlandse overheid verklaarde in 2002 een Algerijn ongewenst wegens een gevaar voor de openbare orde. Op dat ogenblik was de Terugkeerrichtlijn, die gemeenschappelijke normen en procedures vaststelt voor de terugkeer van onwettig verblijvende derdelanders, nog niet in werking. De betrokkene moest ten gevolge van de ongewenstverklaring Nederland verlaten en er tien jaar wegblijven te rekenen vanaf de datum van effectief vertrek uit Nederland.

Hij ging niet in beroep tegen deze beslissing maar voerde ze nooit uit.

Nadat de Terugkeerrichtlijn in werking was getreden, liep hij een strafrechtelijke gevangenisstraf op omdat hij onwettig in Nederland verbleef ondanks zijn ongewenstverklaring.

Tegen de strafrechtelijke veroordeling ging hij in cassatieberoep bij de Hoge Raad der Nederlanden. Volgens hem moest een ongewenstverklaring gelijk gesteld worden aan een inreisverbod en waren de bepalingen van de Terugkeerrichtlijn erop van toepassing. Hij voerde aan dat zijn ongewenstverklaring op het ogenblik van zijn strafrechtelijke veroordeling al verstreken was. De Hoge Raad der Nederlanden stelde daarop een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie over de datum van de inwerkingtreding van een inreisverbod.

Toepasselijkheid Terugkeerrichtlijn:

Volgens vaste rechtspraak van het HvJ is een nieuwe regeling, voor zover niet anders bepaald, onmiddellijk van toepassing op de toekomstige gevolgen van een onder de oude regeling ontstane situatie.

Het HvJ verklaart de Terugkeerrichtlijn van toepassing op de ongewenstverklaring van de betrokkene. Bij gebrek aan een overgangsregeling is de Terugkeerrichtlijn onmiddellijk van toepassing op:

- *de gevolgen van besluiten houdende een inreisverbod*
- *die zijn vastgesteld op grond van nationale regels*
- *die van kracht waren vóór de datum waarop de richtlijn in de betrokkene lidstaat van toepassing is geworden*
- *voor zover deze gevolgen zich na deze datum voordoen.*

Artikel 11, lid 2 Terugkeerrichtlijn:

Artikel 11, lid 2 Terugkeerrichtlijn stelt dat:

- *de duur van het inreisverbod volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval wordt bepaald en*
- *niet meer dan vijf jaar mag bedragen, uitgezonderd voor derdelanders ingeval van gevaar voor openbare orde, openbare veiligheid of nationale veiligheid kan het inreisverbod voor langer dan vijf jaar worden afgeleverd.*

De Terugkeerrichtlijn bepaalt nergens vanaf welk tijdstip de duur van het inreisverbod moet worden berekend.

Geen subsidiariteit:

Het HvJ oordeelt dat de vaststelling van het tijdstip waarop het inreisverbod ingaat niet aan de beoordeling van de lidstaten kan worden overgelaten, rekening houdend met:

- *het doel van de richtlijn, namelijk gemeenschappelijke normen en procedures vaststellen om de doeltreffende terugkeer van onwettig verblijvende derdelanders verzekeren, en*
- *het feit dat voor de betekenis en de draagwijdte van het begrip 'inreisverbod' in de Terugkeerrichtlijn nergens wordt verwezen naar het recht van de lidstaten.*

Bepaling begin looptermijn van inreisverbod:

Het inreisverbod begint te lopen vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk verlaten heeft. Dat leidt het HvJ af uit de bewoordingen, het opzet en het doel van de Terugkeerrichtlijn:

- *de bewoordingen van o.m. de artikelen 3 lid 4, 3 lid 6, en 11 lid 1 van de Terugkeerrichtlijn.*
- *de Terugkeerrichtlijn wil de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de EU vergroten door het opleggen van een inreisverbod waardoor een onwettig verblijvende derdelander gedurende een bepaalde periode na zijn verwijdering niet wettig kan terugkomen op het grondgebied van de lidstaten.*
- *het doel van de Terugkeerrichtlijn wordt ondermijnd als een derdelander zich aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod zou kunnen onttrekken door te weigeren een terugkeerverplichting uit te voeren en aan de verwijderingsprocedure mee te werken. Dit zou het geval zijn wanneer het tijdvak waarin een inreisverbod geldt, zou kunnen ingaan of verstrijken tijdens de verwijderingsprocedure.*

Gevolgen van het HvJ-arrest

De uitspraken van het HvJ zijn op de eerste plaats bindend ten aanzien van de rechtstreeks betrokken partijen. De Nederlandse rechter die de prejudiciële vraag stelde, moet rekening houden met de interpretatie van het HvJ.

Daarnaast moeten ook alle andere rechtscolleges in de EU in identieke of vergelijkbare situaties als die waarvan sprake in de rechtszaak, de door het HvJ gegeven interpretatie van artikel 11, lid 2 Terugkeerrichtlijn volgen, en dit vanaf het moment dat het Hof uitspraak heeft gedaan.

De door het Hof gegeven uitleg van een bepaling geldt vanaf de datum van inwerkingtreding van die bepaling (ex tunc werking).

Tenslotte zijn ook de administratieve overheden gebonden door de interpretatie van artikel 11, lid 2 Terugkeerrichtlijn.

Dit betekent in concreto dat het inreisverbod genomen ten aanzien van verzoeker niet in werking is getreden en dus dat de aanvraag van verzoeker om gezinshereniging te vragen met zijn Belgische echtgenote middels een bijlage 19ter op 22/12/2022 wel degelijk “bestaat” en dat de procedure dan ook verdergezet moet worden.

Immers, verzoeker was op het moment van de aanvraag gezinshereniging nog steeds op Belgische bodem, zodat het inreisverbod (conform de recente rechtspraak van het Hof van Justitie) niet in werking was getreden er dan ook geen reden bestaat om de opheffing daarvan te vragen.

De aanvraag voor een gezinshereniging kan onder andere ook beschouwd als een verzoek tot opheffing van het reeds opgelegd inreisverbod.

Bovendien kan verwezen worden naar de inhoud zelf van de bestreden beslissing, met name dat inhoudelijk verwerende partij stelt dat niet voldaan is aan “nog andere voorwaarden: geen actief inreisverbod en afwezigheid van een afhandelingsrelatie van de referentiepersoon ten aanzien van verzoeker in die zin dat er geen afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen” (lees: “twee ontvankelijkheidsvoorwaarden” om een aanvraag conform artikel 40ter Vreemdelingenwet juncto artikel 52 Vreemdelingenbesluit te kunnen indienen.

Deze “twee ontvankelijkheidsvoorwaarden” worden niet eens grondig en afdoende besproken door verwerende partij. Men stelt enkel dat er een actief inreisverbod is, waardoor zij de aanvraag van verzoeker kunnen afwijzen.

Dit is een duidelijk schending van artikel 40ter Vreemdelingenwet juncto artikel 52 Vreemdelingenbesluit.

Immers, verwerende partij dient een inhoudelijk onderzoek te voeren naar de mogelijkheden van verzoeker om met zijn Belgische echtgenote gezinshereniging aan te vragen door de door verzoeker bijgebrachte stukken (ziektekostenverzekering, geregistreerd huurcontract/eigendomsakte, bestaansmiddelen).

Echter verwerende partij is voorbij gegaan aan dit inhoudelijk onderzoek.

Bovendien kan de vraag gesteld worden naar welke “ontvankelijkheidsvoorwaarden” verwerende partij refereert.

Deze “ontvankelijkheidsvoorwaarden” zijn 1) niet terug te vinden in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, noch artikel 52 Vreemdelingenbesluit en 2) worden niet eens afdoende gepreciseerd.

Ook begrijpt verzoeker niet waarom hem een bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten worden wordt afgeleverd, terwijl hij zogenaamd een inreisverbod zou hebben en volgens verwerende partij het grondgebied niet eens mag binnenkomen. De logica zou dan stellen dat verzoeker een bijlage 20 met bevel diende te ontvangen.

De *modus operandi* van verwerende partij is strijdig met de in het middel aangehaalde bepalingen en verwerende partij voegt extra (ontvankelijkheids)voorwaarden aan artikel 40ter Vreemdelingenwet / artikel 52 Vreemdelingenbesluit die daar niet in begrepen zijn. Om deze reden dient de bestreden beslissing van verwerende partij te worden vernietigd.

Immers, reeds in het tussengekomen van arrest van de RvV van 21/11/2023 (arrest n° 297 396) repliceerde de Raad en motiveerde de Raad uitgebreid op de argumenten van verwerende partij. Uit de thans voor de hand liggende bestreden beslissing is niet anders dan de toepassing van de knip-en-plak techniek van verwerende partij van de eerdere bijlage 20 zonder BGV dd. 20/06/2023.

Verwerende partij trekt geen lering uit het vernietigingsarrest van de Raad en blijkt krampachtig de beslissingen van de Raad naast zich neerleggen. Wederom wordt de aanvraag van verzoeker eigenlijk onontvankelijk verklaard in de volgende bewoordingen in de bestreden beslissing (stuk 1):
(...)

Verder verwijst verwerende partij naar (de afwezigheid) van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en de referentiepersoon (lees: zijn Belgische echtgenote). Nu verzoeker in zijn bijlage 19ter van 22/12/2022 op geen enkele wijze gevraagd werd om deze documenten/bewijstukken bij te brengen. Ook blijkt uit de lezing van artikel 40ter Vw juncto artikel 52 VB geenzins dat er sprake moet zijn van de aan- of afwezigheid van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie om een procedure gezinshereniging met een Statische Belg te kunnen starten. Ook uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat op datum van 11/12/2023 verwerende partij ook niet gevraagd heeft naar het bijbrengen van deze “bijzondere afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en de referentiepersoon (Statische Belg)”.

Tot een gelijkaardige redenering kwam de Raad reeds in een arrest van 12/09/2022 (arrest n° 277 249) (zaak RvV 273 096 / II) [zie https://www.rvv-cce.be/sites/default/files/arr/a277249.an_.pdf]]. Daarin stelde de Raad in een aanvraag gezinshereniging van een Marokkaanse moeder met haar minderjarig Belgisch kind het volgende:
“[...]”

Kortom, geldt voormelde rechtspraak *mutatis mutandis* ook in casu.

Het is jammer en zelfs triest te moeten vaststellen dat verwerende partij geen grenzen meer kent, de zorgvuldigheid naast zich neerlegt, de rechtspraak van de Raad negeert en rechtsonzekerheid schering en inslag is en bovendien verwerende partij de klassieke knip-en-plak techniek blijft hanteren.

De *modus operandi* van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk en schendt de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

Om al deze redenen dienen de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

3.2 In zijn nota met opmerkingen repliceert verweerder op het eerste middel als volgt:

“In het eerste middel voert verzoeker onder meer de schending aan van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit en van het rechtszekerheidsbeginsel. Hij stelt dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de regels bepaalt inzake een aanvraag gezinshereniging en citeert artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit. Verzoeker wijst erop dat hij een bijlage 19ter heeft verkregen bij het indienen van zijn aanvraag om een verblijfskaart in functie van zijn echtgenote op 22 december 2022. Hij stelt dat zijn aanvraag om gezinshereniging kan beschouwd worden als een verzoek tot opheffing van het opgelegde inreisverbod. De gemachtigde had een inhoudelijk onderzoek moeten voeren naar de mogelijkheid om met zijn Belgische echtgenote gezinshereniging aan te vragen door de door verzoeker bijgebrachte stukken inzake ziektekostenverzekering, bestaansmiddelen, geregistreerd huurcontract etc. te onderzoeken. De gemachtigde is hier evenwel aan voorbij gegaan. Verzoeker concludeert onder meer dat hiermee de in het middel aangehaalde beginselen zijn geschonden, waaronder het rechtszekerheidsbeginsel.

Thans wordt niet betwist dat verzoeker op 22 december 2022 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger heeft ingediend in functie van zijn Belgische echtgenote. Dit valt onder het toepassingsgebied van artikel 40ter juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt ook uitdrukkelijk verwezen naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en naar artikel 52, § 4, 5° van het Vreemdelingenbesluit.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De

werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn. Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond. Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.”

Artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 1

Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden “Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of”, die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden

geschrapt. Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter. Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van zes maanden te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2

Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken: 1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet; 2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3

Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4

Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister. Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af. De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen. Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart. Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

De verzoekende partij stelt dus vooreerst dat hij nooit het Belgische grondgebied heeft verlaten, zodat het inreisverbod volgens haar nooit in werking is getreden. De verwerende partij kan volgens de verzoekende partij een niet-uitgevoerd bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod of een inreisverbod op zich niet invoeren als motief om een latere verblijfsaanvraag niet in aanmerking te nemen of ten gronde te weigeren. De verzoekende partij verwijst naar het Ouhrami arrest van het Hof van Justitie waarin wordt gesteld dat een inreisverbod pas rechtsgevolgen sorteert eens er gevolg is gegeven aan het terugkeerbesluit en de betrokkene het Schengengrondgebied heeft verlaten.

Zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier werd de verzoekende partij op 15/12/2022 een inreisverbod van drie jaar opgelegd. Dit inreisverbod is definitief in het rechtsverkeer. De verzoekende partij haalt geenszins de vaststellingen in de bestreden beslissing onderuit dat zij actueel valt onder de gelding van dit inreisverbod en dit maakt dat zij actueel het recht op binnenkomst niet heeft.

In artikel 3, 6° van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) wordt het inreisverbod gedefinieerd als "een administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, samen met een terugkeerbesluit". Deze bepaling is omgezet in artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet, dat het inreisverbod omschrijft als "een beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering". De artikelen 74/11 en 74/12 van de Vreemdelingenwet, ter omzetting van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, hebben respectievelijk betrekking op het opleggen dan wel het opheffen of opschorten van een inreisverbod.

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest van 26 juli 2017 in de zaak C-225/16, Ouhrami tegen Nederland, gesteld "dat artikel 11, lid 2, van richtlijn 2008/115 aldus moet worden uitgelegd dat de duur van het inreisverbod als bedoeld in deze bepaling, die in principe niet meer dan vijf jaar bedraagt, moet worden berekend vanaf het tijdstip waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten". Daarmee heeft het Hof van Justitie enkel uitspraak gedaan over de vraag of de duur van het inreisverbod moet worden berekend vanaf de datum waarop dit verbod is uitvaardigd dan wel vanaf de

datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten dan wel vanaf enig ander tijdstip. Uit het voornoemde arrest van het Hof kan echter niet op algemene wijze worden afgeleid dat bij de beoordeling van een verblijfsaanvraag geen rekening mag worden gehouden met het bestaan van een inreisverbod zolang de betrokkene niet het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten. Zo overweegt het Hof in punt 51 van voormeld arrest dat een eventueel inreisverbod een middel vormt “om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten” en in punt 52 dat aan deze doelstelling “afbreuk [zou] worden gedaan indien de weigering van een dergelijke derdelander om gevolg te geven aan de terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem in staat zou stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod, wat het geval zou zijn indien het tijdvak waarin een dergelijk inreisverbod geldt, gedurende deze procedure zou kunnen ingaan of verstrijken”.

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16, K.A. en anderen tegen België, verder gesteld dat de Terugkeerrichtlijn, met name de artikelen 5 en 11 ervan, “aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden”. Uit het arrest blijkt geen onderscheid tussen derdelanders aan wie een inreisverbod was opgelegd naargelang zij al dan niet het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk hebben verlaten (zie RvS 7 oktober 2019, nr. 245.654).

Deze zienswijze werd overigens ook bevestigd door de administratieve cassatierechter. Zo oordeelde de Raad van State in het arrest van 3 april 2020, nr. 247.370, dat:

“(…) Uit het voornoemde arrest van het Hof (C- 225/16, Ouhrami tegen Nederland) kan echter, anders dan in het bestreden arrest wordt aangenomen, niet op algemene wijze worden afgeleid dat bij de beoordeling van een verblijfsaanvraag geen rekening mag worden gehouden met het bestaan van een inreisverbod zolang de betrokkene niet het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten. Zo overweegt het Hof in punt 51 van het meergenoemde arrest van 26 juli 2017 dat een eventueel inreisverbod een middel vormt “om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten” en in punt 52 dat aan deze doelstelling “afbreuk (zou) worden gedaan indien de weigering van een dergelijke derdelander om gevolg te geven aan de terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem in staat zou stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod, wat het geval zou zijn indien het tijdvak waarin een dergelijk inreisverbod geldt, gedurende deze procedure zou kunnen ingaan of verstrijken.” en verder: “10. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft nadien in antwoord op een prejudiciële vraag in zijn arrest van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16, K.A. en anderen tegen België, gesteld dat richtlijn 2008/115, met name de artikelen 5 en 11 ervan, “aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden”. Uit het arrest blijkt geen onderscheid tussen derdelanders aan wie een inreisverbod was opgelegd naargelang zij al dan niet het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk hebben verlaten. Anders dan verweerder voorhoudt en in het bestreden arrest wordt aangenomen, heeft het Hof dus uitdrukkelijk de voornoemde praktijk in beginsel toegelaten voor aanvragen met betrekking tot het recht op gezinshereniging. Het Hof onderzoekt in het voornoemde arrest van 8 mei 2018 wel of artikel 20 van het VWEU zich verzet tegen de voormelde praktijk en het oordeelt dat dit inderdaad het geval kan zijn. Het Hof stelt meer bepaald “dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking wordt genomen op de enkele grond dat tegen die derdelander een inreisverbod is uitgevaardigd, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontnomen”. 11. Te dezen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich echter beperkt tot de algemene vaststelling dat een inreisverbod geen rechtsgevolgen heeft zolang de betrokkene het grondgebied niet heeft verlaten en dat een inreisverbod in die situatie geen grond kan vormen om een aanvraag tot gezinshereniging niet in aanmerking te nemen. In het bestreden arrest is geen uitspraak gedaan over de vraag of te dezen een onderzoek was vereist is het

licht van artikel 20 van het VWEU en of dat onderzoek in voorkomend geval voldeed aan de vereisten van deze verdragsbepaling. 12. Uit het voorgaande volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de artikelen 1, 8°, 74/11 en 74/12 van de vreemdelingenwet iuncto de artikelen 3.6 en 11 van richtlijn 2008/115/EG heeft geschonden door op algemene wijze te oordelen dat een inreisverbod geen gevolgen kan hebben voor een aanvraag tot gezinshereniging indien de vreemdeling sinds dat inreisverbod het grondgebied niet heeft verlaten.”

De verwerende partij wijst erop dat de Raad van State recent nog geoordeeld heeft in arresten nrs. 249.734 en 249.735 van 5 februari 2021 dat:

“In zijn arrest van 26 juli 2017 in de zaak C-225/16, *Ouhrami tegen Nederland*, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie overwogen dat een eventueel inreisverbod een middel vormt “om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten” en dat aan deze doelstelling “afbreuk [zou] worden gedaan indien de weigering van een dergelijke derdelander om gevolg te geven aan de terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem in staat zou stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod, wat het geval zou zijn indien het tijdvak waarin een dergelijk inreisverbod geldt, gedurende deze procedure zou kunnen ingaan of verstrijken”. Verder heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie in antwoord op een prejudiciële vraag in zijn arrest van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16, *K.A. en anderen tegen België*, gesteld dat richtlijn 2008/115, met name de artikelen 5 en 11 ervan, “aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden”. Vermits het Hof deze praktijk in principe toelaat voor aanvragen met betrekking tot het recht op gezinshereniging, is ze a fortiori toegelaten voor aanvragen om machtiging tot verblijf, zoals te dezen het geval is.”

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij aldus niet worden gevolgd in haar betoog dat de verwerende partij niet zou mogen verwijzen naar het inreisverbod doordat zij het Schengengebied nog niet heeft verlaten.

Waar de verzoekende partij verwijst naar het arrest *K.A.* van het Hof van Justitie en betoogt dat de verwerende partij volgens haar onterecht oordeelde dat er geen sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen hem en zijn echtgenote, kan zij evenmin worden gevolgd. In de zaak *K.A.* van 8 mei 2018 heeft het Hof van Justitie, besloten dat “de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat [mag] stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, *Ouhrami*, C-225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontzegd. (...) Hieruit volgt dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking wordt genomen op de enkele grond dat tegen die derdelander een inreisverbod is uitgevaardigd, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd.” Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de afhankelijkheidsverhouding werd onderzocht. De verzoekende partij betwist dit ook niet, maar stelt dat dit volgens hem op kennelijk onredelijke wijze gebeurde.

Er is geen sprake van bovenvermelde afhankelijkheidsverhouding tussen de verzoekende partij en zijn echtgenote.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.”

3.3 In zijn eerste middel voert verzoeker onder meer de schending aan van het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

In casu heeft verzoeker op 22 december 2022 met toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet een aanvraag gezinshereniging ingediend in functie van zijn Belgische echtgenote. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet maar ook naar artikel 52, §4, 5° van het Vreemdelingenbesluit. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :
1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;”

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet luidde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”

Artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter. In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden “Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of”, die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt. Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter. Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van zes maanden te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken: 1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet; 2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister. Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht

toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af. De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen. Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart. Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van drie jaar, hetgeen niet opgeschort of opgeheven is. Verweerder motiveert: *"Het bestaan van dit inreisverbod, hetwelke nog steeds van kracht is, rechtvaardigt dat de aanvraag als familielid van een Belgische, overeenkomstig art. 40ter, niet ten gronde wordt behandeld. De aanvraag is door het bestaan van dit inreisverbod eigenlijk onontvankelijk. Betrokkene wordt verzocht eerst gevolg te geven aan het inreisverbod en het bijhorende bevel opdat hij nadien zijn recht op gezinshereniging zou kunnen laten gelden. Het heeft geen zin een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging te doen, zo lang het inreisverbod van kracht is"*. Hieruit blijkt dat het determinerend motief van de bestreden beslissing erin bestaat dat verzoeker onder een nog geldend inreisverbod staat, hetgeen betekent dat de aanvraag gezinshereniging van verzoeker niet ten gronde moet worden onderzocht omdat deze in wezen onontvankelijk is.

Verzoeker betoogt dat de ontvankelijkheidsvoorwaarden van zijn aanvraag niet grondig noch afdoende worden besproken. Verweerder stelt louter dat er sprake is van een actief inreisverbod waardoor zijn aanvraag wordt afgewezen. Verzoeker hekelt dat in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, noch in artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit dergelijke ontvankelijkheidsvoorwaarden kunnen worden gelezen. Hij meent dat verweerder bijkomende ontvankelijkheidsvoorwaarden toevoegt aan de wet. Hij verwijst hierbij tevens naar het vernietigingsarrest van de Raad nr. 297 396 van 21 november 2023. Verzoeker stelt dat verweerder zijn aanvraag gezinshereniging inhoudelijk had moeten onderzoeken, in plaats van de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Samen met verzoeker verwijst de Raad naar het gezag van gewijsde dat toekomt aan arrest nr. 297 396 van 21 november 2023, waarin reeds het volgende werd geoordeeld:

"De Raad kan enkel met verzoeker vaststellen dat noch artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, noch artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, noch enig ander artikel in de Vreemdelingenwet of het Vreemdelingenbesluit voorzien dat de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie "onontvankelijk" kan verklaard worden of geweigerd worden wanneer dit familielid het voorwerp uitmaakt van een definitief inreisverbod. De Raad stelt vast dat de enige rechtsgrond die voorziet dat een aanvraag op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet in overweging wordt genomen de situatie is waarbij de vreemdeling het bewijs van zijn familieband niet overlegt, om zijn aanvraag te staven. In dat geval neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging en wordt het model van bijlage 19quinquies overhandigd in plaats van een bijlage 19ter. In casu werd wel een bijlage 19ter overhandigd. Op geen enkele wijze voorziet artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, noch artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit in een "ontvankelijkheidsvereiste" waar de gemachtigde nochtans uitdrukkelijk naar verwijst. Verzoeker stipt terecht aan dat de vraag kan gesteld worden naar welke "ontvankelijkheidsvereiste" de gemachtigde refereert. Zoals verzoeker eveneens terecht aanstipt, heeft de gemachtigde een extra ontvankelijkheidsvoorwaarde toegevoegd aan de procedure die bij wet is voorzien in het kader van een aanvraag om gezinshereniging in functie van een statische Belg."

De Raad verwijst hierbij naar het arrest van de Raad van State van 9 augustus 2016, nr. 235.598 waarin de Raad van State uitdrukkelijk stelde: *"Dès lors que le premier juge a considéré légalement qu'aucune norme n'habilite le requérant à refuser de prendre en considération la demande de la partie adverse, il a pu en déduire valablement que la décision du requérant était dépourvue de base légale."* (eigen vertaling: *"de eerste rechter heeft wettig geoordeeld dat geen enkele bepaling de verzoeker [het bestuur] toelaat om de aanvraag niet in overweging te nemen, hij heeft op wettige wijze daaruit kunnen afleiden dat de beslissing van de verzoeker [het bestuur] ontdaan is van wettelijke grondslag"*).

[...]

Waar de gemachtigde uitdrukkelijk motiveert dat *"betrokkene (...) dan ook niet (voldoet) aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen"*, moet de Raad samen met verzoeker vaststellen dat de gemachtigde de voorwaarden die supra vermeld zijn in

artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet heeft onderzocht en bijgevolg ook niet op wettige wijze tot die conclusie kon komen.

Een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit blijkt.”

De Raad heeft aldus in het individuele geval van verzoeker reeds geoordeeld dat uit de geldende wetgeving niet volgt dat een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ‘onontvankelijk’ kan worden verklaard louter omdat de aanvrager het voorwerp uitmaakt van een definitief inreisverbod. Verweerder kan niet stellen dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zonder ten gronde te onderzoeken of al dan niet aan deze voorwaarden zijn voldaan. Waar verweerder in de bestreden beslissing motiveert “*De aanvraag is door het bestaan van dit inreisverbod eigenlijk onontvankelijk*”, moet verzoeker dan ook worden gevolgd in zoverre hij aanvoert dat daarmee een bijkomende voorwaarde aan de wet wordt toegevoegd. In wezen komt dit motief neer op een uitdrukkelijke schending van het gezag van gewijsde van arrest nr. 297 396 van 21 november 2023 van de Raad.

Net zoals in bovenvermeld arrest werd geoordeeld, wordt een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit aannemelijk gemaakt. De verwijzing in de nota met opmerkingen naar verschillende arresten van het Hof van Justitie en de Raad van State, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat *in casu* het gezag van gewijsde van arrest nr. 297 396 van 21 november 2023 is geschonden. Verder gaat verweerder in zijn nota met opmerkingen niet inhoudelijk in op de kritiek van verzoeker dat het gezag van gewijsde van dit arrest is geschonden door wederom te motiveren dat zijn aanvraag onontvankelijk is louter omwille van het bestaan van een nog geldend inreisverbod.

Het eerste middel is dan ook in de aangegeven mate gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 mei 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN